

Sygn. akt I C 153/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Tokarz

Protokolant: Daria Burny

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2019 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa L. P. (1)

przeciwko D. G. (1), B. K. (1), W. K. (1), G. Ł., M. P. (1), M. P. (1)

o zapłatę

I. Zasądza solidarnie od pozwanych D. G. (1), B. K. (1), W. K. (1), G. Ł., M. P. (1), M. P. (1) na rzecz powódki L. P. (1) kwotę 55 tysięcy złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od D. G. (1) od dnia 23 czerwca 2018r., od W. K. (1) i B. K. (1), G. Ł. od dnia 22 czerwca 2018r., od M. P. (1) od dnia 26 czerwca 2018r., od M. P. (1) od dnia 11 października 2018r. – do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Nakazuje ściągnąć solidarnie od pozwanych D. G. (1), B. K. (1), W. K. (1), G. Ł., M. P. (1), M. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2750 złotych z tytułu kosztów sądowych.

IV. Przyznaje adwokatowi D. G. (2) ze środków Skarbu Państwa kwotę 8856 złotych w tym VAT tytułem wynagrodzenia za zastępstwo procesowe udzielone powódce z urzędu.

V. Pozostałe koszty postępowania między stronami wzajemnie znosi.

SSO Maria Tokarz

I C 153/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22.03.2019 roku

Powódka L. P. (1) działając samodzielnie, pozwem inicjującym niniejsze postępowanie przeciwko pozwanym D. G. (1), B. K. (1), W. K. (1), G. Ł., M. P. (1), M. P. (1) domagała się zasądzenia na swoją rzecz solidarnie kwoty po 1.855 z k miesięcznie płatnej z góry do 10-tego każdego miesiąca pod rygorem naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności aż do dnia przyznania jej przez Gminę M. Z. lokalu socjalnego, zamiennego lub mieszkania komunalnego, ewentualnie zasądzenia na jej rzecz solidarnie od pozwanych kwoty 300.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za bezprawnie przeprowadzoną eksmisję z lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy ul. (...), która to kwota zrekompensuje jej poniesioną szkodę i doznana krzywdę. Powódka wniosła też o obciążanie pozwanych kosztami postępowania (k. 1-3).

Motywuując swoje żądanie powódka podniosła, że na mocy wyroku z dnia 8 października 2013 r. do sygn. akt I C 180/13 nakazano jej eksmisję z lokalu mieszkalnego w budynku przy ul. (...) w Z., za przyznaniem prawa do uzyskania lokalu socjalnego. W toku postępowania egzekucyjnego dotyczącego eksmisji Gmina M. Z. zaproponowała jej lokal socjalny położony przy ul. (...) w Z., który nie spełniał wymogów lokalu socjalnego. Gmina M. Z. została zobowiązana sędownie do zapewnienia powódce innego lokalu socjalnego. Zanim przyznano jej jednak ten lokal w dniu 19.09.2016 roku, gdy nie było jej w domu, pozwani w osobach D. G. (1), W. K. (1), B. K. (2) — K., S. K. (działającego jako pełnomocnik M. P. (1) i M. P. (1)), G. B. (obecnie Ł.) przeprowadzili jej bezprawną eksmisję na bruk. Pod nieobecność powódki dokonano rozbiórki budynku przy ul. (...) w Z. i likwidacji lokalu zajmowanego przez nią, a całość dobytku i wyposażenia mieszkania powódki została wyniesiona na zewnątrz, w istotnej części ulegając zniszczeniu. Pozwani dokonali nielegalnej eksmisji, bo w miejscu dotychczas istniejącego budynku chcieli jak najszybciej wybudować galerię handlową i nie chcieli czekać na przyznanie powódce lokalu socjalnego przez Gminę. Już po wyrzuceniu na bruk pozwani zaproponowali jej wynajęcie mieszkania, przy ul. (...) w Z. na okres roku, wykładając z góry koszty najmu. Pozostając bez wyjścia powódka zaakceptowała tą propozycję. Powódka dodała, że pełnomocnik pozwanych złożył w UM w Z. pismo informujące, że „problem mieszkaniowy Pani L. P. (1) został rozwiązany we własnym zakresie”. Powyższe doprowadziło do skreślenia powódki z listy osób ubiegających się o przydział lokalu socjalnego z zasobów gminnych. Powódka podała, że oczekuje od pozwanych honorowego postępowania polegającego na zaspokojeniu jej potrzeb mieszkaniowych do czasu uzyskania przydziału lokalu z Gminy M. Z.. Aktualna jej sytuacja mieszkaniowa jest bowiem konsekwencją dokonanej przez pozwanych bezprawnej eksmisji. Według powódki została jej wyrządzona szkoda. Należy się jej zadośćuczynienie za przeprowadzenie bezprawnej eksmisji na bruk. Powódka zaznaczyła, że jest ofiarą popełnionych na jej szkodę czynów zabronionych tj. naruszenie miru domowego i in. Jeszcze przed bezprawną eksmisją były wielokrotnie podejmowane próby wyrzucenia jej z mieszkania polegające m.in. na zakręcaniu mediów lub utrudnianiu egzystencji.

Pismem z dnia 29.03.2018 roku (k.83-86) powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika sprecyzowała żądanie pozwu podając, że domaga się wyłącznie zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 300.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie po dniu doręczenia pozwu każdemu z pozwanych oraz zasądzenia od pozwanych solidarnie kosztów postępowania sądowego z uwzględnieniem zastępstwa prawnego z urzędu według norm przepisanych. Pełnomocnik z urzędu wskazał, że bezprawne zmuszenie powódki do opuszczenia lokalu przy ul. (...) przez pozwanych stanowi podstawę do żądania odszkodowania w oparciu o art. 415 k.c. w zw. z art. 191 par 1 k.k. w zw. z art. 191 par 1a k.k. w zw. z art. 422 k.c. w zw. z art. 444 k.c. i art. 445 k.c. Ponadto pisemne poinformowanie UM w Z. o rozwiązaniu problemu mieszkaniowego powódki przez pełn. pozwanych, które doprowadziło do utraty przez nią kolejności oczekiwania na lokal socjalny stanowi podstawę do wypłaty odszkodowania na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 103 par 1 k.c. w zw. z art. 422 k.c. w zw. z art. 444 k.c. i art. 445 k.c. Utrudnianie powódce zamieszkiwania w okresie od czerwca 2013 roku w zajmowanym lokalu przy ul. (...) poprzez zabudowanie okna kuchennego i łazienkowego, utrudnianie dojścia do piwnicy, kuchni, odcięcie wody stanowi podstawę do wypłaty odszkodowania na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 191 par 1 k.k. w zw. z art. 422 k.c. w zw. z art. 444 k.c. i art. 445 k.c. P.. powódki zaznaczył, że pozwani od wielu lat usiłowali różnymi działaniami usunąć powódkę z zajmowanego lokalu przy ul. (...). Wiedząc, że orzeczona sędownie eksmisja jest wstrzymana do momentu uzyskania przez powódkę lokalu socjalnego, przeprowadzili jej przymusową eksmisję, wyburzając budynek i lokal przez nią zajmowany. Doprowadzili do utraty przez powódkę miejsca na liście oczekujących na lokal socjalny. Pozwani mieli inną wizję wykorzystania nieruchomości, po usunięciu powódki szybko wybudowali galerię. Wcześniej dążąc do usunięcia powódki z zajmowanego lokalu nekali ją, odcinając jej media, zabudowując okna, wejście do łazienki i piwnicy. W okresie 2013 roku za pośrednictwem (...) utrudniali jej korzystnie z lokalu mieszkalnego.

Pozwana G. Ł. w odpowiedzi na pozew (k. 132-134) wniosła o oddalenie powództwa wobec niej w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwana zaznaczyła, że na mocy ugody z dnia 3.06.1998 roku zawartej przed Sądem Rejonowym w Zakopanem do sygn. I Ns 487/98 otrzymała inne lokale do wyłącznego użytkowania, niż lokal który zajmowała powódka, którego dotyczył wyrok z dnia 8.10.2013 roku ds. I C 180/13. Pozwana nie inicjowała sprawy o eksmisję i postępowania egzekucyjnego ds. Km 78/15. Uczestnicząca w postępowaniu egzekucyjnym M. P. (1) prowadząc je bez udziału pozostałych pozwanych

w ten sposób przejęła odpowiedzialność jaka ewentualnie może wynikać z faktu, że UM w Z. wskazała powódce lokal socjalny przy ul. (...).

Pozwani D. G. (1), W. K. (1), B. K. (1) w odpowiedzi na pozew (k. 139-142) wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na ich rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. Według pozwanych w tej sprawie brak adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy domniemanymi zachowaniami pozwanych, a ewentualną szkodą. Powódka wskazuje, że źródłem odpowiedzialności pozwanych jest „zmuszenie jej bezprawne do opuszczenia lokalu przy ul. (...) w Z.” w dniu 16 września 2016 r. W związku z wyrokiem eksmisyjnym Gmina M. Z. zaoferowała powódce lokal przy ul. (...), lecz powódka złożyła skargę na czynności komornika zarzucając, że zaoferowany lokal nie spełnia przepisanych prawem wymagań. W toku tego postępowania biegły sądowy stwierdził, że zaoferowany lokal nie spełnia warunków lokalu socjalnego, a Gmina nie odniosła się do sporządzonej opinii i nie wniosła zarzutów. Zatem za ewentualną szkodę powódki odpowiedzialność ponosi Gmina M. Z., która była zobowiązana do dostarczenia jej lokalu spełniającego określone prawem warunki. Tym samym w przedmiotowej sprawie brak jakiegokolwiek winy pozwanych za zaistniałą sytuację. Z ostrożności procesowej pozwani podali, że powódka nie wykazała, czy i ewentualnie w jakiej wysokości poniosła szkodę. Nadto pozwani podnieśli zarzut przedawnienia. Zgodnie z ugodą z dnia 3.06.1998 r., zawartą w sprawie I NS 487/98 ówcześni współwłaściciele dokonali podziału do wyłącznego użytkowania poszczególnych części nieruchomości zabudowanej na dz. ew 387/2 położonej w Z. zgodnie z opinią Biegłego inż A. S. z dnia 16 maja 1998 r. W miejsce dotychczasowych współwłaścicieli L. M., J. C. J. G. oraz H. W. co do ich sprzedanych udziałów i posiadanych lokali do użytkowania weszli pozwani D. G. (1) oraz małżonkowie K. oraz W. K. (1). Lokal zajmowany przez powódkę nie znajdował się w części nieruchomości która była używana przez D. G., W. K. i B. K. –K.. Ponadto w sprawie o eksmisję powódki i postępowaniu egzekucyjnym stroną postępowania była jedynie pozwana M. P. (1) i powódka, a nie wszyscy pozwani.

Pozwana M. P. (1) i M. P. (1) w odpowiedzi na pozew (k. 144-146 i k. 262-263) wniosły o oddalenie powództwa wobec nich w całości i zasądzenie od powódki na ich rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych. Pozwane w pierwszej kolejności podniosły zarzut przedawnienia roszczenia. Ponadto ich zdaniem stawiane przez powódkę zarzuty nie odnoszą się do nich, a jedynie do działań związanych z funkcjonowaniem Gminy M. Z. ewentualnie S. K.. Powódka nie wykazała w jaki sposób miało dojść do naruszenia prawa przez pozwane. Brak jest związku przyczynowego między opisanym w pozwie stanem faktycznym, a pozwanymi. Powódka na mocy wyroku sądowego do sygn. akt I C 180/13 miała zapewniony lokal gminny socjalny. Gmina zaproponowała jej lokal ul. (...), lecz nie spełniał on określonych wymagań. Gmina zaproponowała powódce kolejny lokal, lecz ona odmówiła jego przyjęcia i przystąpiła na dobrowolne opuszczenie lokalu. W pozwie nie znalazło się również wyliczenie szkody i podstawa wyliczenia zatem pozwane nie miały możliwości odnieść się do tej kwestii.

W piśmie z dnia 23.05.2018 roku (k.159-160 i k. 217/2) pełn. powódki zmodyfikował podstawę prawą roszczenia, podając, że na żadaną kwotę 300 000 zł składa się: roszczenie odszkodowawcze w wysokości 122 000 zł z tytułu nierozliczonych nakładów powódki na nieruchomość pozwanych pod adresem (...) w Z. na podstawie art. 226 k.c., roszczenie odszkodowawcze w wysokości 10 000 zł z tytułu zniszczonego wyposażenia mieszkania, roszczenie o zadośćuczynienie w kwocie 168 000 zł z tytułu zawinionego wyrządzenia jej szkód, w szczególności za bezprawne zmuszenie jej do opuszczenia mieszkania i jego wyburzenie. Powódka podała, że nigdy nie otrzymała od gminy lokalu socjalnego, w którym mogłaby zamieszkać. Wszyscy pozwani wiedzieli o roszczeniach powódki, gdyż przed Sądem Rejonowym w Zakopanem toczyło się postępowanie o zawezwanie próby ugodowej z ich udziałem ds I Co 555/17. W związku z powyższym termin przedawnienia został przerwany. Ponadto wszyscy pozwani współdziałali podczas bezprawnego wyrzucenia powódki z lokalu przy K., wiedzieli o tym i godzili się na to. Niniejsza sprawa nie ma nic wspólnego z formalnym występowaniem w postępowaniu egzekucyjnym. Eksmisji nie dokonał uprawniony organ egzekucyjny tylko ludzie działający na zlecenie pozwanych. Powódka podczas wyrzucenia jej z mieszkania utraciła jego wyposażenie, którego nie zdołała zabrać z ulicy. W szczególności były to książki encyklopedie, narożnik, meble kuchenne i pokojowe, kuchenka mikrofalowa, grill elektryczny i pralka. Powódka szacuje tę stratę na kwotę 10 000 zł. Ponadto jako osoba trzecia domaga się również zapłaty przez pozwanych wartości prac budowlanych, których koszty poniosła wraz z mężem J. P. (1) na cudzą własność to jest na dom przy ul. (...). Powódka zapłaciła ratalnie

na rzecz Urzędu Miasta za remont nieruchomości polegający na wykonaniu remontu kapitalnego. Prace zostały sfinansowane przez Skarb Państwa, a ich łączna wartość wyniosła 3 351 074 zł według rozliczenia z 1988 roku. Spłata tej kwoty została zabezpieczona hipoteką przymusową a raty zapłacił mąż powódki wraz z nią. Powódka domagała się rozliczenia swoich nakładów na dotychczasowy budynek od pozwanych ale zawsze bezskutecznie. Roszczenie powódki zaktualizowało się w chwili jej przymusowego wyrzucenia z nieruchomości na podstawie art. 229 par 1 k.c. Zdaniem powódki wskazana kwota 3 351 074 zł sprzed denominacji stanowi obecnie wartość 122 000 zł, której zasądzenia domaga się od pozwanych.

Sama powódka słuchana podczas ostatniej rozprawy /k.346/ również wskazała, że żąda zadośćuczynienia za bezprawne wyrzucenie jej z domu, zniszczeni jej dobytku, pozbawienie jej mieszkania z Urzędu Miasta.

Na rozprawie w dniu 26.09.2018 roku (k. 217/2 i k. 218/2) odnosząc się do sprecyzowanego roszczenia powódki pozwany D. G. (1) podniósł, że to nie powódka czyniła nakłady na nieruchomość pozwanych tylko Skarb Państwa. Skarb Państwa ustanowił hipotekę i prawdopodobnie tą hipotekę spłacał były mąż powódki, dlatego w tej części powództwo jest bezzasadne. Wniósł też o oddalenie pozostałych żądań. D. G. (1) nie występował w sprawie o eksmisję ani w innych sprawach, ponieważ budynek w którym mieszkała powódka w 1998r. został podzielony do użytkowania pomiędzy stronami i ich poprzednikami prawnymi, potem właściciele sprzedawali swoje udziały wydając w posiadanie odpowiednie lokale, które mieli przydzielone do quod ad usum, natomiast powódka zajmowała udział oraz lokale przydzielone do wyłącznego użytkowania M. P. (1). Pozwany podniósł też zarzut przedawnienia roszczeń powódki, co do zwrotu nakładów poczynionych na nieruchomość pozwanych. Jeśli powódka czyniła jakiegokolwiek nakłady to nie na jego część. Pozwany podkreślił, że nie zniszczył żadnych rzeczy powódki. To powódka nie zabezpieczyła swojego mienia, oświadczając, że nie chce przenosić wyrzuconych ruchomości. Zdaniem pozwanego również żądania zadośćuczynienia są bezzasadne.

Na rozprawie w dniu 26.09.2018 roku (k. 217/2 i k. 218/2) pozwana M. P. (1) podała, że otrzymała wraz z mężem J. P. (1) udział w spadku w domu przy ul. (...) i w 1998r. doszło do ugody sądowej, w ramach której otrzymała do wyłącznego użytkowania kilka lokali. W 1984 roku rozwiodła się jednak z J. P. (1) i wyjechała do Kanady z córką. Wtedy to powódka zamieszkała w tych wydzielonych częściach razem z J. P. (1), który z czasem zaczął sprzedawać swoje udziały. Po rozwodzie pozwana M. P. (1) i jej małżonek podzielili udziały i każdy otrzymał po 12/44, natomiast wydzieloną część w ramach obu udziałów zamieszkiwał J. P. (1), L. P. (1), J. H. czyli mama J. P. (1). J. P. (1) sprzedał swoje udziały tj. 6/44 G. Ł., następnie sprzedał udział 4/44 państwu G. i został mu tylko udział 2/44. Ten udział darował córce M. P. (1). Pomimo sprzedaży i darowizny J. P. (1) dalej używał lokal w takim samym zakresie jak wynikał z ugody z 1998r. Razem z nim zamieszkiwała tam powódka. W pewnym momencie powódka wyrzuciła z jednej części zajmowanego mieszkania J. P. (1) z ich wspólnym synem, którzy zamieszkali w innej części mieszkania. J. P. (1) zmarł w 2006r. O eksmisję powódki występowała tylko M. P. (1). Według pozwanej powódka nie dokonywała tam nakładów. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia. Ponadto powództwo powinno ulec oddaleniu z powodu niewykazania przyczynienia się M. P. (1) do powstania jakiegokolwiek szkody i z tego powodu, że powódka dobrowolnie się wyprowadziła.

Na rozprawie w dniu 26.09.2018 roku (k. 218/2) i w piśmie z dnia 9.10.2018 roku (k. 132-233) pozwana G. Ł. również wniosła o oddalenie powództwa podając, że roszczenie jest przedawnione. A jeżeli chodzi o zadośćuczynienie to wskazała, że niczego złego nie uczyniła. Ponadto jej zdaniem powódka poprzez wielokrotną odmowę propozycji zawarcia umowy najmu lokalu sama doprowadziła do utraty uprawnienia ubiegania się o lokal socjalny z Gminy. Powódka nie utraciła prawa do najmu lokalu na podstawie orzeczenia sądowego, lecz korzystała z pierwszeństwa przydziału na podstawie par 12 uchwały Rady Miasta Z. z dnia 12.12.2013 roku. Brak zatem podstaw do zasądzenia odszkodowania czy zadośćuczynienia.

Pełnomocnik B. K. (1) i W. K. (1) i D. G. (1) w ostatnim słowie podczas rozprawy dnia 08.03.2019r /k347/ wniósł o oddalenie powództwa i ponownie podniósł zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy decyzji z dn. 26.04.1980r. pozwana M. P. (1) i J. P. (1), którzy wówczas pozostawali w związku małżeńskim, oraz małoletnia wówczas ich córka M. P. (1) uzyskali przydział lokalu mieszkalnego, składającego się z dwóch pokoi, kuchni, werandy i wc – położonych w budynku mieszkalnym przy ul. (...). W 1982 roku orzeczono rozwód małżonków M. P. (1) i J. P. (1). M. P. (1) wraz z córką M. M. (1) opuściły przedmiotowy lokal mieszkalny. Wyłącznym najemcą tego lokalu został J. P. (1), który zawarł związek małżeński z powódką L. P. (1) w 1984 roku. J. P. (1), z L. P. (1) i synem J. wspólnie zamieszkali w przedmiotowym lokalu mieszkalnym.

W 1985 roku powódka L. P. (1) zwróciła się do Urzędu Gminy Z. z wnioskiem o przyznanie jej pożyczki bezzwrotnej na remont budynku przy ul. (...) w Z., który wymagał generalnego remontu dachu, legarów, podłóg, wymiany instalacji. Urząd Gminy przyznał powódce L. P. (1) środki na bieżący remont pokrycia dachowego z orynowaniem na budynku przy ul. (...) w dniu 10.06.1985 roku w kwocie 140.000 zł. Ostatecznie Urząd Gminy w dniu 10.02.1988 roku ustalił wysokość kosztów wykonanych robót remontu kapitalno-zabezpieczającego, ulepszeń technicznych- odbudowy-przebudowy w budynku przy ul. (...), które zostały wykonane za środki państwowe na kwotę 3 351 074 zł. W związku z faktem, że wysokość wpłat była niższa niż ogólny koszt remontu, różnicę w wysokości 3 351 074 zabezpieczono hipoteką przymusową na w/w nieruchomości z ustawowym pierwszeństwem hipotecznym na równi z zobowiązaniami podatkowymi ciężącymi na tej nieruchomości bez względu na datę wpisu z oprocentowaniem w wysokości 1% rocznie licząc od dnia zakończenia robót tj od dnia 31.01.1988 roku. J. P. (1) prosił Urząd Gminy (...) o ratalne spłacanie obciążenia hipotecznego. Pismem z dnia 23.11.1990 roku Burmistrz Gminy (...) wniósł i zezwolił na wykreślenie w/w długu hipotecznego. Stwierdził, że zaliczono odsetki w wysokości 1 % rocznie tj kwotę 94.948 tytułem wpłaty powyżej kwoty przez właściciela nieruchomości w kasie urzędu.

(dowód: kserokopia wyroku SR z dnia 12.02.2002 roku ds. I C 188/01 z uzasadnieniem k. 295-297, kserokopia wyroku z dnia 8.06.2011 roku ds. I C 103/11 z uzasadnieniem k. 298-301, wniosek o pożyczkę z 10.04.1985 r. k. 172, pismo z Urzędu Gminy (...) z 10.06.1985 r. k. 173, decyzja ustalająca nakłady z 10.02.1988 r. k. 175-178, pismo z dnia 23.11.1990 r. k. 181, zawiadomienie o wpisaniu hipoteki przymusowej k. 182, pismo J. P. k. 183, częściowo zeznania powódki L. P. (1) k. 217-218 00:40:53 i k. 345-346, zeznania pozwanej M. P. (1) k. 218-219, w aktach I Ns 487/98: protokół rozprawy z dnia 3.06.1998 z ugoda k. 978-979)

Przed Sądem Rejonowym w Zakopanem w sprawie I NS 437/98 toczyło się postępowanie o zniesienie współwłasności dz. ewid. 387, położonej w obr. 5 M. Z. z udziałem J. P. (1). Zgodnie z ugodą z dnia 3.06.1998 r., zawartą w sprawie I NS 487/98 ówczesni współwłaściciele dokonali podziału do wyłącznego użytkowania poszczególnych części nieruchomości zabudowanej na dz. ew 387/2 położonej w Z. zgodnie z opinią biegłego inż. A. S. z dnia 16 maja 1998 r. Na mocy tej ugody J. P. (1) stał się współwłaścicielem w 2/84 częściach nowoutworzonej dz. ewid. 387/2, na której usytuowany był w/w lokal mieszkalny, a nadto przyznano mu do wyłącznego użytkowania objęty przydziałem lokal za wyjątkiem pierwszego pomieszczenia oznaczonego w opinii inż. A. S. nr 117 .

Pozwany J. P. (1) aktem darowizny z dn. 20.07.2001r. przeniósł wszystkie swoje udziały tj 2/84 części we współwłasności dz. ewid.387 na rzecz córki z pierwszego małżeństwa M. P. (1).

J. P. (1) i L. P. (1) rozwiedli się w lutym 2006 roku, a w październiku 2006 roku J. P. (1) zmarł.

(dowód: kserokopia wyroku SR z dnia 12.02.2002 roku ds. I C 188/01 z uzasadnieniem k. 295-297, kserokopia wyroku z dnia 8.06.2011 roku ds. I C 103/11 z uzasadnieniem k. 298-301, częściowo zeznania powódki L. P. (1) k. 217-218 00 :40:53 i k. 345-346, częściowo zeznania pozwanej M. P. (1) k. 218-219, umowa darowizny z dnia 20.07.2001 roku k. 293)

W budynku przy ul. (...) w Z. powódka L. P. (1) zajmowała lokal mieszkalny usytuowany na parterze, a składający się z jednego pokoju, kuchni i łazienki.

(okoliczność niesporna, w aktach I NS 751/13: opinia A. B. k. 124)

Pozwane M. P. (1) i M. P. (1) przez wiele lat podejmowały działania zmierzające do wyeksmitowania powódki L. P. (1) z zajmowanego lokalu przy ul. (...).

M. P. (1) i M. P. (1) domagały się w 2001 roku eksmisji L. P. (1) z lokalu mieszkalnego, usytuowanego w budynku położonym w Z. przy ul. (...). Sprawę zarejestrowano do sygn. I C 188/01 w Sądzie Rejonowym w Zakopanem.

Wyrokiem z dnia 12.02.2002 roku Sąd Rejonowy w Zakopanem oddalił ich powództwo, uznając, że powódka L. P. (1) na mocy obowiązującego wówczas art. 10 ust 3 prawa lokalowego - ustawa z dn. 10.04.74r. stała się współnajemczynią lokalu mieszkalnego przy ul. (...), a prawo najmu weszło w skład jej majątku wspólnego z mężem J. P.. SR uznał, że nie zaszło żadne zdarzenie prawne, które by pozbawiło L. P. (1) przymiotu najemcy lokalu mieszkalnego. Skoro L. P. (1) była najemcą M. P. (1) oraz jej córka M. P. (1) nie mogły domagać się eksmitowania jej z lokalu. Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2002 r Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił apelację od tego orzeczenia.

(dowód: częściowo zeznania pozwanej M. P. (1) k. 218-219, pozew o eksmisję k. 294, kserokopia wyroku SR z dnia 12.02.2002 roku ds. I C 188/01 z uzasadnieniem k. 295-297, w aktach I C 103/11)

Kolejną próbę eksmisji L. P. (1) z lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w Z. w 2011 roku podjęła M. P. (1) reprezentowana przez adw Ł. P.. Wyrokiem z dnia 8.06.2011 roku zapadłym ds. I C 103/11 jej powództwo oddalił Sąd Rejonowy w Zakopanem, powołując się ponownie na fakt bycia najemcą przez L. P. (1) co do spornego lokalu mieszkalnego, co wyłączało skuteczną możliwość eksmitowania jej z lokalu.

(dowód: kserokopia wyroku z dnia 8.06.2011 roku ds. I C 103/11 z uzasadnieniem k. 298-301 w aktach I C 103/11: wyrok z dnia 8.06.2011 r. z uzasadnieniem k. 56 i k. 59-60)

M. P. (1) oraz jej córka M. P. (1) wyjechały na stałe do Kanady. M. P. (1) udzieliła swojemu wujowi S. K. w dniu 22.06.2010 roku pełnomocnictwa m.in. do załatwiania wszelkich spraw związanych z jej osobą, zarządu i administracji nieruchomością stanowiącą jej współwłasność poł. w Z. zabudowaną budynkiem (...) przy ul (...) oraz utworzonej z dz. nr 385/2 obr 5 w Z.. Powódka zajmując lokal przy ul. (...) niejednokrotnie zalegała z opłatami za media.

S. K. zarządzając z ramienia (...) nieruchomością, w której lokal wynajmowała powódka w latach 2006-2015 podejmował różne czynności zmierzające do utrudnienia jej zamieszkiwania i w efekcie wyprowadzenia się z zajmowanych pomieszczeń. W szczególności nie prowadził bieżących remontów starego budynku, który np. przez uszkodzone rynny dodatkowo niszczał. Woda z dachu zalewała ściany i pomieszczenia zajmowane przez powódkę. W czerwcu 2013 roku zezwolił przy remoncie zabudowań przy ul. (...) na zadeskowanie powódce okien w łazience i kuchni. W efekcie prac remontowych doszło również do odcięcia ciągu wentylacyjnego w kominie użytkowanym przez powódkę do ogrzewania węglowego mieszkania. Powódka została zmuszona do ogrzewania zajmowanych pomieszczeń kaloryferami elektrycznymi. Okresowo S. K. zamykał powódce dostęp do bieżącej wody. Powódka korzystała zatem z dostępu do wody udostępnionej jej przez dzierżawcę lokalu gastronomicznego, później dokonała odrębnego przyłącza wody korzystając z instalacji stanowiącej własność sąsiedniego lokalu gastronomicznego, za co zapłaciła 820 zł. Gdy dowiedział się o tym S. K., zakazał dzierżawcy lokalu gastronomicznego udostępniania wody powódce, strasząc, że odetnie wodę na zaworze głównym. S. K. miał również wpływ na brak przeprowadzania naprawy awarii przestarzałej instalacji wodociągowej do w/w nieruchomości w 2015 roku. Zamknął dopływ wody do lokalu powódki, gdy doszło do popękania rur doprowadzających wodę. Powódka w tej sprawie informowała nawet Powiatowy Inspektorat Sanitarny, (...), Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego i Prokuraturę Rejonową w Zakopanem. S. K. uniemożliwił powódce korzystanie z piwnicy. Po zerwaniu poszycia dachowego na budynku i uszkodzeniu rynien w 2014 roku S. K. nie dążył do przeprowadzania napraw. To powódka starała się o środki finansowe na remont uszkodzonego dachu od opieki społecznej. Remont dachu przeprowadzono lecz nie naprawiono rynien, w skutek czego dochodziło do zalewania schodów wodą płynącą z dachu i zamarzania jej w okresie zimowym. Powódka przewróciła się na zamrożniętych schodach.

Wyżej opisane działania S. K. powódka odbierała w kategoriach nękania i zawiadamiała Prokuraturę Rejonową w Zakopanem dwukrotnie o popełnieniu przez niego przestępstwa w listopadzie 2013 roku i w kwietniu 2015 roku. Prokuratura odmawiała jednak wszczęcia dochodzeń w związku z zawiadomieniami powódki, uznając, że S. K. nie stosował wobec niej groźb ani przemocy określonych w art. 191 par 1 k.k.

(dowód: kserokopia pełnomocnictwa z dnia 22.06.2010 roku k. 67-68 i k. 280-281, zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z dnia 25.11.2013 roku k. 89-91, postanowienie z dnia 28.12.2013 roku k. 92-93, postanowienie z dnia 28.05.2015 roku k. 94, protokół kontroli (...) z dnia 29.05.2015 roku k. 95-96, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli sanitarnej k. 97, pismo powódki z dnia 22.04.2015 roku k. 98 i z dnia 25.05.2015 roku k. 99 i z dnia 25.05.2015 roku k. 102 i z dnia 25.11.2013 roku k. 103, pismo (...) z dnia 3.06.2015 roku k. 100, pismo (...) z dnia 2.06.2015 roku k. 101, pismo P. P. k. 109, zgłoszenie do (...) k. 105, zawiadomienie (...) z dnia 13.09.2013 roku k. 106, pismo (...) z dnia 29.06.2015 roku k. 107, częściowo zeznania powódki L. P. (1) k. 217-218 00:40:53 i k. 345-346, częściowo zeznania pozwanej M. P. (1) k. 218-219, list powódki z dnia 20.11.2013 roku k. 302-303, pismo powódki do MOPS z dnia 13.01.2014 roku k. 304, decyzja z dnia 16.01.2014 roku k. 305, oświadczenie S. K. z dnia 28.01.2014 roku k. 309, pismo powódki z dnia 9.01.2014 roku k. 311 i z dnia 6.01.2014 roku k. 312, zeznania świadka M. K. k. 335 00:28:59, w aktach 2 Ds760/15: postanowienie z dnia 28.05.2015 roku k. 13, w aktach I NS 751/13: opinia A. B. k. 124)

W 2013 roku S. K. reprezentując pozwaną M. P. (1) wystąpił z pozwem o eksmisję powódki z zajmowanego lokalu przy ul. (...). Sąd Rejonowy w Zakopanem wyrokiem z dnia 8 października 2013 r. wydanym w sprawie do sygn. akt I C 180/13 nakazał L. P. (1) aby opuściła i opróżniła ze swoich rzeczy lokal mieszkalny znajdujący się w budynku przy ul. (...) w Z., a składający się z pomieszczeń nr 115, 111, 116, 110 oraz części pomieszczenia 114 usytuowanego za pomieszczeniem nr 110, a ścianą przegradzającą pomieszczenie nr 114, posadowioną w sąsiedztwie ściany oddzielającej pomieszczenia 115 i 117 w nomenklaturze opinii biegłego A. S. zalegającej w aktach I Ns 487/98, przyznając jej prawo do uzyskania lokalu socjalnego z nakazaniem wstrzymania w/w obowiązku do czasu złożenia przez Gminę M. Z. L. P. (2) oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Wyrok ten utrzymał w mocy Sąd Okręgowy w Nowym Sączu.

(dowód: wyrok SO w Nowym Sączu z dnia 6.03.2014 roku ds. III Ca 32/14 k. 16, wyrok SR w Zakopanem z dnia 8.10.2013 roku ds. I C 180/13 k. 17, w aktach I C 180/13: pozew k. 1-3, pełnomocnictwa k. 4 i 8, wyrok SR w Zakopanem z dnia 8.10.2013 roku z uzasadnieniem k. 73 i k. 77-81, wyrok SO w Nowym Sączu z dnia 6.03.2014 roku ds. III Ca 32/14 z uzasadnieniem k. 104- i k. 110-115)

M. P. (1) reprezentowana przez adw Ł. P. wszczęła przeciwko powódce postępowanie egzekucyjne w przedmiocie eksmisji w kwietniu 2015 roku, które prowadził Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zakopanem B. K. (4) do sygn. akt Km 78/15. W toku postępowania powódce został przez Gminę M. Z. zaproponowany lokal socjalny położony przy ul. (...) w Z.. W wyniku wniesionej przez powódkę skargi wyżej wskazany lokal został przez Sąd uznany za niespełniający wymogów lokalu socjalnego, a postępowanie egzekucyjne umorzono postanowieniem z dnia 13.10.2015 roku ds. I Co 402/15. Na okoliczność czy lokal socjalny nr (...) w budynku nr (...) przy ul. (...) spełnia warunki techniczne właściwe lokalom socjalnym opiniowała w tej sprawie biegła A. B. (2), która uznała, że przedmiotowy lokal w ówczesnym stanie technicznym nie spełniał znamion lokalu socjalnego. Innego lokalu socjalnego Gmina M. Z. powódce nie proponowała.

(dowód: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 24.04.2015 roku k. 15, pismo UM z dnia 17.04.2015 roku k. 18, postanowienie SR w Zakopanem z dnia 18.05.2015 roku k. 110, opinia uzupełniająca A. B. k. 111-113, pismo UM w Z. z dnia 19.05.2014 roku k. 114 i z dnia 10.12.2015 roku k. 115, pismo powódki z dnia 30.06.2015 roku k. 117, postanowienie z dnia 13.10.2015 roku k. 119-120 i k. 288-290, opinia A. B. k. 162-171, skarga na czynności komornika z dnia 11.05.2015 roku k. 285-287, pismo UM z dnia 22.01.2015 roku k. 291, pismo powódki z dnia 3.01.2015 roku k. 292, zeznania świadka M. H. k. 334-335 00:11:20, zeznania świadka M. K. k. 335 00:28:59, w aktach Km 78/15: wnioski z pełnomocnictwem k. 1-4, skarga na czynności komornika z dnia 11.05.2015 r. k. 23-24, postanowienie z dnia 18.05.2015 k. 39, opinia A. B. k. 40-49, opinia uzupełniająca k. 51-53, postanowienie z dnia 13.10.2015 roku k. 54, postanowienie komornika z dnia 31.01.2016 roku k. 65, w aktach I Co 402/15: skarga na czynności komornika

z dnia 11.05.2015 r. k. 1-3, postanowienie z dnia 18.05.2015 k. 19, opinia A. B. k. 24, opinia uzupełniająca k. 45-47, postanowienie z dnia 13.10.2015 roku k. 48)

Pozwani chcieli usunąć powódkę z zajmowanego lokalu. Działali w porozumieniu, ponieważ planowali budowę galerii handlowej na miejscu starego budynku. Jeszcze w 2013 roku pozwana G. Ł. domagała się podziału nieruchomości wspólnej do użytkowania, występując przeciwko D. G. (1), W. K. (2), M. P. (1), M. P. (1), B. K. (1). Sprawa toczyła się do sygn. I NS 751/13 w Sądzie Rejonowym w Zakopanem. M. P. (1) domagała się natomiast eksmisji G. Ł. z lokalu poł. przy ul. (...) składającego się z pomieszczenia o nr 19 i części pomieszczenia nr 114. Sprawa toczyła się do sygn. I C 739/13. W/w pozwani doszli jednak w lipcu 2016 roku do porozumienia wycofując w/w sprawy sądowe, godząc się na wspólne plany dotyczące dz. ewid.387 poł w Z. przy ul. (...).

(dowód: częściowo zeznania pozwanej M. P. (1) k. 218-219, dokumenty w aktach I Ns 751/13 i I C 739/13, postanowienie z dnia 11.07.2016 roku k. 216)

W dniu 19 września 2016 r. pod nieobecność powódki wynajęta firma do burzenia budynków wyważyła drzwi w zajmowanym przez nią lokalu i wyniosła wszystkie jej osobiste rzeczy, meble i sprzęty na zewnątrz. Obecni byli wówczas na miejscu S. K., D. G. (1), W. K. (1). Pozwani wspólnie opłacili firmę burzącą. Ruchomości powódki pozostawały bez żadnego zabezpieczenia na zewnątrz przez dwa dni, w trudnych warunkach atmosferycznych przy opadach deszczu i śniegu. Z jej lokalu usunięto i pozostawiono na ulicy m.in: meble kuchenne zakupione za 900 zł, dwa komplety mebli pokojowych zakupione w 2013 roku za 1299 zł każdy, chłodziarkę o poj. 120 l firmy whirlpool zakupioną w 1998 roku za 1200 zł, 3 grzejniki elektryczne, lodówkę z 2008 roku zakupioną za 800 zł i pralkę firmy whirlpool zakupioną w 2014 roku za 1499 zł, książki, encyklopedie, dywany, tapczan i narożnik za 1800 zł, 4 fotele zakupione po 120 zł każdy, 2 ławy, rożen elektryczny.

Część z tych rzeczy z uwagi na zawilgocenie i zmoknięcie uległa zniszczeniu. Część z ruchomości, która nie uległa zepsuciu została przez powódkę przetransportowana po dwóch dniach do garażu znajomej M. K.. Za wynajem tego garażu za rok czasu powódka zapłaciła 600 zł. Środki te zwrócił jej S. K..

(dowód: zdjęcia k. 4-10 i k. 70-81 i k. 306-308 i k. 325 i k. 333 i k. 344, częściowo zeznania powódki L. P. (1) k. 217-218 00:40:53 i k. 345-346, częściowo zeznania pozwanej M. P. (1) k. 218-219, pismo L. P. (1) z dnia 31.12.2016 roku k. 248, potwierdzenia przelewów k. 249-250, faktury i paragony k. 321-324, zeznania świadka M. K. k. 335 00:28:59)

Po usunięciu rzeczy powódki z lokalu mieszanego przy ul. (...) pozwani zaproponowali jej wynajęcie mieszkania na okres roku, zobowiązując się pokryć koszty najmu w tym okresie. Powódka nie mając innych możliwości przystała na tą propozycję. Będąc w szoku i bez dachu nad głową nie informowała o całym zdarzeniu policji. Powódka przy wsparciu znajomych znalazła internetową ofertę najmu mieszkania przy ul. (...). W dniu 19 września 2016 r. zawarta została umowa najmu w/w lokalu mieszkalnego zaś pozwani zapłacili wynajmującemu czynsz i kwoty należnych opłat za media za okres pierwszego roku trwania umowy. Mieszkanie to było w pełni wyposażone, nie był w nim miejsca na inne przedmioty dlatego powódka nie umieszczała w nim swojego dobytku, pozostałego po wyrzuceniu z mieszkania na K., zabrała jedynie spakowane w worki foliowe ubrania, które dowiozła jej wynajęta przez pozwanych firma.

Od momentu zakończenia tej umowy najmu powódka samodzielnie wynajmowała pokoje w Z.. W okresie od 19.09.2016 roku do 30.12.2016 roku zamieszkiwała u znajomej. W związku z tym pozwani za pośrednictwem S. K. zapłacili powódce łącznie 1400 zł m.in. za media. Obecnie powódka wynajmuje pokój przy ul. (...), za który z mediami płaci 800 zł miesięcznie.

(dowód: umowa najmu k.11-12 i k. 19-20, częściowo zeznania powódki L. P. (1) k. 217-218 00 :40:53 i k. 345-346, pismo L. P. (1) z dnia 31.12.2016 roku k. 248, potwierdzenia przelewów k. 249-250, zeznania świadka M. K. k. 335 00:28:59)

W dniu 22 grudnia 2016 r. adwokat Ł. P. działający jako pełnomocnik M. P. (1) wystosował do Urzędu Miasta Z. pismo, w którym poinformował, że „problem mieszkaniowy Pani L. P. (1) został rozwiązany we własnym zakresie”.

Wobec tego pisma pracownicy Gminy bez żadnego porozumienia z powódką wykreślili ją z listy osób ubiegających o przydział mieszkania/lokalu socjalnego z zasobów Gminy M. Z.. Uznano, że uprawnienie powódki z wyroku eksmisyjnego wygasło. Powódce polecono złożenie nowego wniosku o przydział lokalu socjalnego, który nie korzystał już z preferencyjnej kolejności. Ponowny wniosek o przydział lokalu powódka złożyła w dniu 16.10.2017 roku. Powódka aktualnie jest 164 osobą na liście oczekujących na mieszkanie socjalne. M. Z. na chwilę obecną nie dysponuje wolnym lokalem, który mogłoby przydzielić powódce.

(dowód: pismo z dnia 22 grudnia 2016 r. k.13 i k. 21, pismo z dnia 12 czerwca 2017 r. k. 14 i k. 22 i k. 118, pismo z dnia 13 czerwca 2017 r. k.23 i k. 282, wniosek o przydział lokalu z dnia 16.10.2017 roku k. 108, pismo z dnia 15.09.2017 roku k. 109, pismo powódki z dnia 22.05.2017 roku k. 116 i k. 284, oświadczenie adw Ł. P. k. 218/2, pismo UM z dnia 30.10.2018 roku k. 283, zeznania świadka M. H. k. 334-335 00:11:20)

Na dzień 19.09.2016 roku: pozwani M. P. (1), M. P. (1), D. G. (4), W. K. (1), B. K. (1) G. Ł. byli współwłaścicielami w częściach ułamkowych nieruchomości poł w Z. obj KW (...)

(dowód: okoliczność niesporna, odpis kw (...) k.24-43)

Powódka L. P. (1) jest osobą starszą i schorowaną. Przeszła złamanie kompresyjne trzonu L5 w 2010 roku, a w czerwcu 2013 roku doznała powierzchownego urazu głowy. Była leczona ortopedycznie i neurologicznie. Pobiera emeryturę w kwocie 800 zł miesięcznie. (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności orzeczeniem z dnia 2.11.2012 roku zaliczył ją do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na stałe.

(dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 48, zaświadczenie lekarskie z dnia 26.04.2010 roku k. 318 i z dnia 15.06.2015 roku k. 320, skierowanie do poradni specjalistycznej k. 319)

Pismem z dnia 19.07.2017 roku, które wpłynęło do Sądu Rejonowego w Zakopanem w dniu 25.07.2017 roku L. P. (1) działając samodzielnie złożyła wniosek o zawezwanie do próby ugodowej D. G. (1), W. K. (1), B. K. (1), S. K., G. B. (obecnie Ł.). Domagała się zawarcia ugody w, której w/w osoby zobowiążą się do zapłacenia solidarnie na jej rzecz kwot po 1.855 zł miesięcznie począwszy do 19.09.2017 roku płatnych z góry do dnia 19-tego każdego miesiąca pod rygorem naliczenia odsetek ustawowych za opóźnienie do czasu przyznania jej przez Gminę M. Z. mieszkania zamiennego lub komunalnego lub zobowiążą się do zapłaty solidarnie na jej rzecz kwoty 300.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za bezprawnie przeprowadzoną egzekucję z lokalu przy ul. (...) w Z.. W uzasadnieniu wniosku L. P. (2) podała, że oczekuje od w/w osób zaspokojenia jej potrzeb mieszkaniowych do czasu uzyskania lokalu socjalnego z Gminy. L. P. (1) powoływała się na szkodę powstałą w jej majątku. Żądała zadośćuczynienia za bezprawne przeprowadzenie eksmisji na bruk.

Uczestnicy wymienieni we wniosku uznali, że nie zachodzą żadne podstawy do zawarcia ugody w związku z bepodstawnością żądań powódki. Do zawarcia ugody nie doszło.

(dowód: w aktach I Co 555/17: wniosek k. 1-2, protokół rozprawy z dnia 28.11.2017 roku k. 30)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Ustaień faktycznych dokonano również w oparciu o osobowe źródła dowodowe tj zeznania powódki L. P. (3), pozwanej M. P. (2) oraz świadków.

Zeznania powódki L. P. (2) Sąd uznał za wiarygodne tylko częściowo. Powódka prawdziwie przedstawiła etiologię konfliktu z pozwanymi, przyczyny wyrzucenia jej z lokalu mieszkalnego przy ul. (...). Wiarygodnie zrelacjonowała też zniszczenia ruchomości jakie powstały w wyniku ich wyrzucenia na zewnątrz w niekorzystnych warunkach atmosferycznych w dniu 19.09.2016 roku. Te zeznania powódki znalazły też odzwierciedlenie w dokumentacji zdjęciowej. Sąd nie podzielił natomiast zeznań powódki dotyczących nakładów i remontów jakie rzekomo przeprowadzała na nieruchomości pozwanych przy ul. (...) w Z.. Te zeznania powódki nie zostały w żaden inny

sposób potwierdzone. Ponadto jak wynika z dokumentów przedłożonych przez samą powódkę, część nakładów na remonty jako współwłaściciel dokonywał w latach 80-tych jej ówczesny mąż J. P. (1). Powódka z racji swojej trudnej sytuacji finansowej nie była w stanie ponieść żadnych nakładów finansowych na sporną nieruchomość. Szczególnie dokumentują to dokumenty dotyczące pożyczki bezwrotnej o jaką ubiegała się na remont tej nieruchomości i wpisanie hipoteki przymusowej do ksiąg wieczystych z uwagi na remont kapitalny sfinansowany ze środków Skarbu Państwa. Hipotekę ratałnie spłacał natomiast J. P. (1).

Również częściowo Sąd podzielił zeznania pozwanej M. P. (1). Zeznania pozwanej były spójne z zeznaniami powódki w zakresie przyczyn konfliktu rodzinnego. Pozwana dokładnie zrelacjonowała sposób użytkowania przez współwłaścicieli nieruchomości przy ul. (...), status powódki w tej nieruchomości. Pozwana przedstawiła też wspólne porozumienie pozwanych co do budowy galerii w miejscu wyburzonych budynków przy ul. (...). Pozwana jednak minimalizowała działania jakie względem powódki podejmował jej brat S. K. jako jej pełnomocnik i pełn. M. P. (1). Niewiarygodne podawała, że powódce Gmina proponowała więcej niż jeden lokal socjalny, lecz wszystkie propozycje powódka odrzucała. Udokumentowano bowiem tylko jedną propozycję przydziału lokalu socjalnego dla powódki przy ul. (...).

Zeznania świadka M. H. Sąd podzielił w całości. Świadek z ramienia (...) odpowiadał za przydzielenie powódce lokalu socjalnego i kwestię tą zrelacjonował w swoich zeznaniach.

Zeznania świadka M. K. również uznano za wiarygodne w całości. Świadek będąc obecny przy wyrzucaniu powódki w dniu 19.09.2016 roku z lokalu przy ul. (...) opisał w jaki sposób potraktowano rzeczy powódki, wskazał co konkretnie zostało wyrzucone. Prawdziwie opisał też kwestię utrudniania powódce przez S. K. zamieszkiwania w tym lokalu oraz to jak powódka funkcjonowała po wyrzuceniu jej i wygaśnięciu umowy najmu mieszkania przy ul. (...).

Zeznania świadka S. K. Sąd uznał za niewiarygodne. Świadek zeznał chaotycznie, mało precyzyjnie, mylił fakty i daty istotne dla niniejszej sprawy. Rzeczowo i konkretnie przedstawił tylko kwestie własnościowe nieruchomości przy ul. (...) w Z.. Umniejszał swoje zachowanie polegające na utrudnianiu zamieszkiwania powódce pod w/w adresem.

Sąd pominął dowód z zeznań świadków A. S. (2) i A. B. (3) z uwagi na cofnięcie tych dowodów przez powódkę k. 334/2.

Sąd pominął też dowód z przesłuchania pozwanych: D. G. (1), W. K. (2), B. K. (1), G. Ł., M. P. (3) z powodu nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na wyznaczonej rozprawie na podstawie art. 302 § 1 kpc.

Sąd oddalił wniosek dowodowy powódki z opinii biegłego ds. budownictwa na okoliczność określenia aktualnej wartości robót budowlanych wykonanych na budynku (...) w Z. w latach 1985-1988. Z uwagi na przyjęte przedawnienie roszczenia dotyczącego odszkodowania za zwrot nakładów na lokal mieszkalny położony w Z. przy ul. (...), z którego siłowo usunięto powódkę, Sąd uznał przeprowadzenie tego dowodu za zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy. Na podstawie art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy; istotność ta wynika z przedmiotu postępowania i wiąże się z twierdzeniami faktycznymi stron. Powoływane fakty powinny mieć znaczenie prawne. Selekcji faktów dokonuje sąd, uwzględniając zasadę prawdy materialnej i zasadę kontrydiktoryjności. W/w wniosek dowodowy nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika dwukrotnie precyzowała swoje żądanie, domagając się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 300 000 zł. Ostatecznie podała, że na kwotę tą składa się : odszkodowanie w kwocie 122 000 zł z tytułu nierozliczonych nakładów na nieruchomość pozwanych pod adresem (...) w Z., odszkodowanie w kwocie 10 000 zł z tytułu zniszczonego wyposażenia mieszkania, zadośćuczynienie w kwocie 168 000 zł z tytułu zawinionego wyrządzenia jej szkód, w szczególności za bezprawne zmuszenie jej do opuszczenia mieszkania i jego wyburzenie. Pełnomocnik powódki wskazywał też różne podstawy prawne dochodzonych roszczeń.

Zgodnie z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. pozew powinien zawierać przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie. W przeciwieństwie do podstawy prawnej roszczenia sąd związany jest zakreśloną przez powoda podstawą faktyczną. Tut. Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 11 grudnia 2009 r., V CSK 180/09 (LEX nr 551156), w myśl którego w świetle art. 187 § 1 k.p.c. powód żądający zasądzenia należności powinien określić kwotę, której dochodzi oraz podać okoliczności faktyczne, na których opiera swoje żądanie, bowiem podane przez powoda okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwalają na określenie podstawy prawnej, na której opiera się roszczenie powoda oraz reżimu odpowiedzialności pozwanego, a tym samym na zakreślenie ram sporu i kognicji sądu. Wskazane okoliczności faktyczne roszczenia są bowiem podstawą faktyczną uzasadniającą zastosowanie abstrakcyjnej normy prawnej, a proces stosowania przez sąd prawa polega na porównaniu ustalonego stanu faktycznego ze stanem faktycznym podanym w hipotezie określonej normy prawnej, tj. na subsumcji stanu faktycznego sprawy pod określony przepis prawa. Wskazany przez powoda, a następnie ustalony przez sąd, stan faktyczny determinuje zatem zastosowanie normy prawnej i dlatego jest tak istotny dla określenia zakresu poddania sprawy pod osąd sądu. Z uwagi na to, że relacje zachodzące między stronami mogą nierzadko być bardzo skomplikowane a roszczenia z nich wypływające mogą mieć źródło lub podstawę w różnych przepisach prawa, obowiązkiem powoda jest tak precyzyjne określenie podstawy faktycznej żądania, by można było jednoznacznie określić, jaką ma ono podstawę prawną. Jest to konieczne w celu podjęcia przez pozwanego stosownej obrony oraz w celu zakreślenia przez sąd granic rozstrzygania sprawy. Jakkolwiek wskazanie przez powoda podstawy materialnoprawnej roszczenia nie jest wymagane, to nie pozostaje jednak bez znaczenia dla przebiegu i wyniku sprawy, bowiem pośrednio określa także okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1999 r., I CKN 252/98 (OSNC 1999/9/152) podstawa materialnoprawna roszczenia zakreśla krąg okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie pozwu i wyznacza tym samym granice badania sądu, a jej zmiana stanowi przedmiotowe przekształcenie powództwa.

W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu powódka wskazała podstawę prawną dotyczącą zwrotu nakładów wskazując treść art. 226kc, natomiast co do żądanego odszkodowania zniszczone rzeczy i zadośćuczynienia zakreśliła okoliczności faktyczne żądań pozwalające na przyjęcie materialnoprawnej podstawy dochodzonych roszczeń w postaci art. 415 kc, art. 23 w zw. z art. 448kc, a także w postaci art. 50 Konstytucji RP.

Rozpoznając to żądanie zapłaty zniszczone rzeczy i zapłatę zadośćuczynienia Sąd musiał na wstępie ustalić osoby odpowiedzialne za bezprawne wyrzucenie powódki i jej rzeczy z mieszkania. Wprawdzie nie wszyscy właściciele w chwili tych czynności byli obecni, jednak należy mieć na uwadze, że zostały one podjęte w interesie wszystkich współwłaścicieli tj. pozwanych w niniejszej sprawie. Nie doszłoby bowiem do wyburzenia całego domu, gdyby nie było przyzwolenia na tę czynność, w tym także co do czasu i okoliczności, innych współwłaścicieli. Jest oczywistym, że obecność wszystkich współwłaścicieli w tym momencie nie była konieczna, co nie oznacza, że to rozwiązanie nie było pożądane i akceptowane przez pozostałych współwłaścicieli, czynności były podejmowane w ich wspólnym interesie, tym bardziej, że w chwili obecnej wybudowali tam nowoczesną galerię handlową

Zgodnie z treścią art. 441 § 1 kc. Jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna. W ustalonym stanie faktycznym ani wina pozwanych, ani fakt solidarnej odpowiedzialności nie budzą wątpliwości.

Sąd uznał za częściowo uzasadnione żądanie zasądzenia zadośćuczynienia. Żądanie to zostało ostatecznie sprecyzowane w piśmie pełnomocnika powódki złożonym w dniu 23 maja 2018r. O ile wcześniej powódka żądała zadośćuczynienia to wskazywała inne podstawy faktyczne i prawne tego żądania (karta 85). Jednak w piśmie złożonym w dniu 24 maja 2018r. (karta 150/2) powódka działająca przez pełnomocnika wyraźnie napisała, że modyfikuje podstawę prawną roszczenia i aczkolwiek nie wskazała odnośnie zadośćuczynienia na konkretne przepisy prawa, to jednak przytoczone okoliczności faktyczne pozwoliły na określenie podstawy prawnej oraz reżimu odpowiedzialności pozwanych, a tym samym na zakreślenie ramy sporu w tym zakresie. Powódka wskazywała bowiem, że kwoty 168.000zł żąda za bezprawne zmuszenie jej do opuszczenia mieszkania i jego wyburzenie.

Sąd uznał, iż podstawą ochrony prawnej powódki w tym zakresie stanowi treść art. 23 kc. w zw. z art. 448 kc. Nietykliwość mieszkania stanowi jedno z podstawowych dóbr osobistych każdego człowieka nie tylko określone w art. 23 kc., ale także w artykule 50 Konstytucji RP, który zapewnia nienaruszalność mieszkania i nadaje temu prawo, szczególnie istotną dla funkcjonowania każdego obywatela rangę, wymagając by każde jego naruszenie miało umocowanie prawne. Pozwani takiego umocowania nie mieli. W wyroku eksmisyjnym w sprawie IC 180/13 zapisano, iż powódka ma opuścić mieszkanie ale tylko za przyznaniem prawa do lokalu socjalnego. Do dnia bezprawnego wyrzucenia powódki żaden lokal socjalny nie został powódce przydzielony. Wprawdzie Gmina M. Z. zaproponowało jej lokal przy ulicy (...) w Z., niemniej jednak wszczęte postępowanie egzekucyjne do tego lokalu zostało umorzone, bowiem powódka w sprawie ICo 402/15 Sądu Rejonowego w Zakopanem wykazała, iż lokal ten nie spełnia warunków, jakim powinny odpowiadać lokale socjalne. Żadnego innego lokalu powódce nie zaproponowano do dnia 19 września 2016r. W związku z tym, działania podjęte w tym dniu przez pozwanych były nie tylko bezprawne, ale i okrutne w stosunku do powódki i łamały nie tylko Konstytucję, inne ustawy ale wszelkie standardy humanitarnego postępowania. Powódka została zaskoczona faktem, że wróciwszy do domu zastała wyrzucone wszystkie meble i w połowie wyburzony dom, w którym znajdowało się jej mieszkanie. Pozwani zatem pod nieobecność powódki wtargnęli do jej mieszkania i bez jej zgody i wiedzy dokonali wyrzucenia wszystkich tam znajdujących się rzeczy, bez ładu, składu, jakiegokolwiek planu demontażu, planu co do miejsca zamieszkania powódki i składowania rzeczy. W jednej chwili powódka została bez dachu nad głową i perspektyw na wynajęcie mieszkania. Została zmuszona do opuszczenia mieszkania wbrew prawu i własnej woli. Takie działanie należy uznać za szczególną krzywdę dla powódki z jednej strony i przejaw wielkiej arogancji i bezkarności ze strony pozwanych. Powódka była zaskoczona działaniem pozwanych do tego stopnia, że nie zawiadomiła nawet policji, skupiła się na ratowaniu resztek swojego dobytku i szukania dachu nad głową. Dopiero po tym zdarzeniu powódce przy pomocy znajomych udało się w internecie znaleźć lokal, który następnie pozwani dla niej wynajęli, płacąc za wynajem. Znamiennym jest jednak fakt, że mieszkanie dla powódki zostało wynajęte tylko na jeden rok, a powódka nie mając dachu nad głową, postawiona przed faktem dokonanym musiała się na ten termin zgodzić. Po upływie roku powódka znów została bez mieszkania, błąkała się po różnych wynajmowanych mieszkaniach, ale już za własne pieniądze, podobnie jak w chwili obecnej, płacąc za wynajem 800zł. Jest to dla powódki znaczny wydatek i niejednokrotnie przekracza jej możliwości finansowe. Sytuacja byłaby inna, gdyby lokal dla powódki pozwani wynajęli na czas nieokreślony i zapłacili za wynajem. Również gdyby powódka otrzymała lokal socjalny, termin skorzystania z niego również nie byłby ograniczony. Wszystko to jeszcze bardziej potęguje krzywdę powódki. Sąd uznał, że rozmiar tej krzywdy w postaci naruszenia jej miru domowego i pozbawienia dachu nad głową oraz sposób w jaki tego pozwani dokonali, uzasadnia przyznanie powódce zadośćuczynienia w kwocie 50.000zł i taką też kwotę z tego tytułu Sąd na rzecz powódki zasądził, w oparciu o powołane przepisy prawa i treść art. 448 kc.

Sąd uznał żadaną kwotę 168.000zł za zbyt wygórowaną. Sąd miał na uwadze, że powódka miała świadomość, iż lokal z którego ją wyrzuciono powinna opuścić na podstawie wyroku eksmisyjnego, a mimo to przez wiele lat nie czyniła starań, aby znaleźć dla siebie inne miejsce.

Ponadto w wymienionej kwocie 168 000zł żadanego zadośćuczynienia powódka zawarła również zadośćuczynienie za pozbawienie jej prawa do lokalu socjalnego oraz za działania podejmowane przez S. K. utrudniające jej zamieszkiwanie w przedmiotowym lokalu.

Powódka wskazała na działanie pełnomocnika M. P. (1), adwokata Ł. P., który oznajmiając w Gminie M. Z., iż problem mieszkaniowy powódki został rozwiązany, spowodował jej skreślenie z listy osób oczekujących na przydział lokalu socjalnego. Fakt działań adwokata Ł. P. w tym zakresie jest bezsporny, co przyznał sam pełnomocnik, iż takie oświadczenie złożył i działał imieniem M. P. (1). Niemniej jednak sam fakt złożenia takiego oświadczenia, nie uprawniał Gminy M. w Z. do skreślenia powódki z listy osób oczekujących na lokal socjalny. Organy M. Z. powinny dokonać czynności sprawdzających, przede wszystkim odebrać oświadczenie od powódki w tym zakresie, zwłaszcza, że zgłoszenia dokonał przeciwnik procesowy powódki i wtedy dopiero dokonywać skreślenia. Jak wynika z zeznań świadka M. M. (2) takich czynności się nie podjęło i w oparciu o gołosłowne twierdzenia osoby do tego nieuprawnionej, bezprawnie dokonało skreślenia powódki z listy osób oczekujących. W związku z powyższym pozwany w żadnej

mierze nie można przypisać winy za skreślenie powódki z listy osób oczekujących na przydział lokalu socjalnego, a tym bardziej zasądzić od nich zadośćuczynienia.

Również pozwani nie mogą ponosić odpowiedzialności za działania S. K.. Postępowanie dowodowe wykazało, że był on administratorem nieruchomości należących w przedmiotowym budynku do M. P. (1). Jednak nie można przyjąć, że opisywane przez powódkę jego złośliwe działania znalazły swoje umocowanie w przedmiotowym pełnomocnictwie. Powódka nie wykazała, aby S. K. zakręcając wodę, zatykając komin czy zatykając okno działał na zlecenie pozwanej M. P. (1) lub tym bardziej pozostałych pozwanych w tej sprawie. Powódka nie wykazała, aby S. K. posiadał pełnomocnictwa od innych pozwanych, natomiast opisywane przez powódkę działania dotyczyły całego budynku. Zdaniem Sądu były to działania podejmowane przez S. K. z własnej inicjatywy, bez czyjegokolwiek zlecenia. Również tak samo uznawała powódka skoro występowała do policji i prokuratora o ściganie S. K..

W świetle powyższego Sąd w zakresie tych działań nie dopatrywał się zawinienia i odpowiedzialności pozwanych.

Również żądanie zapłaty za zniszczenie wyposażenie mieszkania podczas wyrzucenia powódki z niego zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Podstawę prawną odpowiedzialności stanowi art. 415 kc. w myśl, którego „kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia” i art. 441§1kc stanowiący o solidarnej odpowiedzialności

Czynności „wyprowadzania” powódki z zajmowanego lokalu były dla powódki nagłe i niespodziewane. Została postawiona przed faktem dokonany. Gdy wróciła do domu zastała swoje rzeczy wyrzucone w wielkim bezładzie na podwórko. Bardzo dokładnie obrazują to załączone do pozwu fotografie. Powódka nie miała żadnych możliwości aby wcześniej zapewnić sobie jakieś miejsce na składowanie rzeczy, leżały tam przez dwa dni na deszczu i śniegu. Niektóre rzeczy zwłaszcza te drewniane i tapicerowane zamokły, porozklejały się i uległy zniszczeniu. Powódka bardzo dokładnie w swoich zeznaniach opisała, które to były rzeczy i jaka była ich wartość początkowa. Potwierdziła to słuchana w charakterze świadka M. K., u której ostatecznie powódka złożyła rzeczy. Z uwagi na upływ czasu, zniszczenie niektórych rzeczy, brak możliwości ustalenia jak wyglądały przed wyrzuceniem ich przez pozwanych, a także brak stopnia zużycia uniemożliwił ściśle ustalenie szkody w tym zakresie.

W związku z powyższym Sąd skorzystał z postanowień art. 322 kpc. według, którego jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub oświadczenie z umowy o dożywocie Sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione; może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę, według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Sąd nie skorzystał z pomocy biegłego, bowiem co do wyceny nieruchomości należałoby powołać biegłych kilku specjalności, a koszt tych opinii przerósłby kilkakrotnie wartość zniszczonych rzeczy. Sąd dokonał więc miarkowania szkody w oparciu o widoczne na zdjęciu fotografie, o zeznania powódki a także zeznania świadka M. K. (która w swoich zeznaniach wskazała kwotę 5.000zł jako wartość zniszczonych mebli) i uznał, że wartość szkody w tym zakresie wynosi 5.000zł i taką właśnie kwotę zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki oddalając w pozostałym zakresie powództwo w tej części.

Odnosnie żądania odszkodowania za nakłady poniesione przez powódkę na nieruchomość przy ul. (...) to powódka po pierwsze nie wykazała aby dokonywała nakładów na tę nieruchomość. O ile były wykonywane jakiegokolwiek prace w tym przy reparacji dachu to powódka żadnych środków na nie nie wykladała. Postępowanie dowodowe wykazało, że koszty były pokrywane początkowo przez Skarb Państwa, następnie zabezpieczone na hipotecę nieruchomości i potem spłacone przez męża powódki oraz stanowiły pomoc z opieki społecznej.

Po drugie powódka co najmniej od wytoczenia powództwa o eksmisję w sprawie IC 180/13 była posiadaczem lokalu w budynku przy ul. (...) w złej wierze, co oznacza zgodnie z treścią art. 226 § 2 kc. mogłaby żądać tylko zwrotu nakładów koniecznych i to tylko o tyle o ile właściciel wzbogaciłby się bezpodstawnie jego kosztem. Okoliczności te nie zostały wykazane tym bardziej, że budynek jeszcze przed orzeczeniem eksmisji powódki nie nadawał się do użytku. Wkrótce po wprowadzce został zburzony. Nie można w związku z tym mówić o bezpodstawnym wzbogaceniu się właścicieli.

Jednak najistotniejszą okolicznością mającą wpływ na rozpoznanie żądania w części dotyczącej nakładów jest fakt, że zgodnie z treścią art. 229 § 1 kc. Roszczenia samoistnego posiadacza przeciwko właścicielowi o zwrot nakładów na rzecz przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu rzeczy.

Powódka przedmiotowy budynek opuściła dnia 19 września 2016r., natomiast z powództwem o zwrot nakładów wystąpiła dopiero w piśmie złożonym w niniejszej sprawie w dniu 24 maja 2018r., zatem po upływie terminu przewidzianego w art. 229 § 1 kc. Pozwani skutecznie złożyli zarzut przedawnienia w tym zakresie .

Nie można uznać, że doszło do przerwania tegoż terminu, bądź to przez żądania składane wcześniej w niniejszej sprawie, bądź też przez zawezwanie pozwanych do próby ugodowej przed Sądem Rejonowym w Zakopanem w sprawie o sygnaturze ICo 555/17. Opisane we wniosku sprawie ICo 555/17 żądania absolutnie nie dotyczyły zwrotu nakładów. Nawet z uzasadnienia wniosku nie można było w żaden sposób wyczytać, iż powódka (wnioskodawczyni) żąda zwrotu nakładów lub zapłaty za te nakłady. Wniosek był identyczny z żądaniem pierwszego pozwu, złożonego w niniejszej sprawie w dniu 7 lutego 2018r. Również z kolejnego pisma precyzującego żądania pozwu, złożonego już przez profesjonalnego pełnomocnika w dniu 26 marca 2018r. (karta 83) w żaden sposób nie wynikało, iż postępowaniem objęte jest także żądanie odnośnie zwrotu nakładów tym bardziej, że w tym piśmie profesjonalny pełnomocnik posługuje się podstawą prawną wskazując na konkretne przepisy prawa.

Wszystko to sprawia, że powództwo w części dotyczącej zwrotu nakładów uległo oddaleniu.

Odsetki od zasądzonego roszczenia Sąd przyznał od dat doręczenia poszczególnym pozwany pisma 23 maja 2018r, w którym precyzyjnie powódka wyłuszczyła swoje ostateczne żądania /k.355,k.264/

Podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia, za wyjątkiem zarzutu z art.229§1 kc nie zasługiwał na uwzględnienie. Pozwani nie wskazali na jakie terminy przedawnienia i w stosunku do których roszczeń się powołują. Zdarzenie wywołujące krzywdę i szkodę miało miejsce 19 września 2016r, wtedy też powódka powzięła wiadomość o osobach odpowiedzialnych. Do dnia złożenia pozwu nie uległy zatem przedawnieniu ani w oparciu o treść art.442¹ § 1kc ani na zasadach ogólnych.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o treść art. 102kpc. Roszczenia powódki zostały w znacznej części oddalone, jednak Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami poniesionymi przez przeciwników w oddalonych części. Powódka doznała wielkiej krzywdy od pozwanych. Przed wystąpieniem na drogę sądową co do części żądań zawezwała pozwanych do próby ugodowej. Pozwani zignorowali powódkę. Również nie stawili stawiali się na rozprawach sądowych, aby wyjaśnić sprawę. Rozmiar krzywdy ma poczucie ściśle osobiste, zatem nie można winić powódki, że oceniła ją inaczej niż Sąd. Ponadto powódka jest osobą ubogą, utrzymującą się z emerytury i dodatkowo chorą, w odróżnieniu od pozwanych, których należy zaliczyć do osób majątnych i jako przedsiębiorców mających możliwość wliczenia kosztów obsługi prawnej w koszty uzyskania przychodu. Jednak z uwagi na oddalenie powództwa w znacznej części, kosztami zastępstwa procesowego udzielonego powódce z urzędu Sąd obciążył Skarb Państwa , a od pozwanych nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa opłatę od zasądzonego roszczenia zgodnie z treścią art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, od której powódka była zwolniona.